

„§ 3.

Til sidste Stykke i § 5 i Lov af 9de April 1891 Nr. 69 føjes et nyt Punktum, saalydende: For saa vidt der derved paaføres Kommunens Kasse Udgifter, blive disse at refundere efter de almindelige Regler.“

Den af Udvalget foreslaaede „§ 3“ bliver „§ 4“.

Lovforslagets Paragraffer med de dertil stillede Ændringsforslag sattes til Forhandling under et.

Ordføreren (Philipsen): Jeg beklager paa Udvalgets Vegne, at det paa Grund af den højtærede Indenrigsministers store Optagethed i denne Tid ikke har været muligt at faa nærværende 2den Behandling paa et tidligere Tidspunkt end i Dag. Vi Forslagsstillere til det Lovforslag, der fremtræder som et Ændringsforslag til det oprindelige socialdemokratiske Lovforslag, have jo nemlig fremsat dette Forslag med et stærkt Ønske om, at det skulde kunne blive ophøjet til Lov. Det Forslag, som vi have samledes om med mere eller mindre Endrægtighed, men dog i det væsentlige i Endrægtighed, er jo nemlig ingenlunde noget Paradenummer eller et Udtryk for Principrytteri; tværtimod kan jeg sige, at det kun er kommet til Verden ved et meget stort Maal af Resignation, udvist fra alle de forskellige Sider, der have været repræsenterede i Udvalget. Fra de oprindelige Forslagsstilleres Side, for saa vidt som disse have givet Afkald paa at se opfyldt en ikke ringe Del af de Ønsker, som havde givet sig Udtryk i deres oprindelige Lovforslag, fra Højremændenes Side, for saa vidt disse jo til enhver Tid have haft ikke ringe principielle Betænkeligheder ved den nugældende Lov, og det derfor maa paaskønnes, at de ere gaaede med til Forandringer i Loven uden at se disse deres særlige Ønsker opfyldte. Fra de moderates Side er Resignationen stor, fordi den Lov, om hvis Revision der er Tale ved vort Lovforslag, jo er deres aller-kæreste Barn, og de sikkert have haft stor Vanskelighed ved at se, at der overhovedet er Mangler derved, og det altsaa maa paa-

skønnes, at de ere gaaede med til de Ændringer, som her ere bragte i Forslag. Men allermost turde maaske Resignation være udvist af de Medlemmer af Venstre-reformpartiet, som have den Overbevisning, at den nuværende Lov i visse Grundtanker er principiel forkert og skadelig, og at det ingenlunde vilde være vanskeligt uden at røre ved det, som er opnaaet gennem Loven, at komme til noget væsentlig bedre og fuldkommere, som erkende, at den Skikkelse, i hvilken vi ønskede Alderdomsunderstøttelsesloven affattet, vilde være en saadan, der, samtidig med at den bød noget, der principielt var langt af foretrække, vel i Enkeltheder kunne komme til at byde noget, som var mindre, end hvad der nu stundom ydes som Godgørehed og ikke som Ret, og som altsaa i og for sig ikke ere særlig glade ved, at man ved et Lovforslag som det her foreliggende, om jeg saa maa sige, piller Rosinerne ud af Risen-grøden og tager de Ting bort, som ville gøre det lettere at faa et andet Forslag igennem. Der er virkelig vist Resignation for de forskellige Sider for at komme til en Revision af Loven, selv i beskedent og begrænset Maal som det foreliggende Lovforslag.

Efter den Karakter, som vort Forslag har, er det naturligt at afholde sig — det skal jeg i det mindste foreløbig gøre — fra principielle Betragtninger over, hvorledes Forsorgen for hæderlige gamle uden for Fattigvæsenet burde indrettes. Gives der Anledning dertil fra anden Side, er jeg ikke bange for en Diskussion derom. Det gaar mig som vel Tingets øvrige 113 Medlemmer, at vi alle have vor Grundopfattelse af dette Spørgsmaal. Der er jo meget faa Spørgsmaal, der i saa høj Grad som dette have lagt Beslag paa Sinden i nyere Tid, men der er, hvis jeg ikke provoceres dertil, ingen Grund for mig til at komme ind derpaa. Jeg gaar derfor lige løs paa Bestemmelserne i dette Forslag, som ligger og i nogen Tid har ligget for det høje Ting, i saa lang Tid, at der dog vist er Grund for mig til ikke blot at hen-vise til Betænkningen, men til at referere, hvad vort Forslag gaar ud paa.

Vort Forslag falder i tre Paragraffer, af hvilke den ene, § 3, er rent formel, idet den kun indeholder en Bemyndigelse